

Arrest

nr. 145 378 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2009 werd ingediend door :

L.R. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem (broers, zussen, neven en schoonbroer) in België zou verblijven, dewelke de Belgische nationaliteit zouden hebben. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- en/of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkene beroept zich eveneens op art. 8 EVRM. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont op welke wijze art. 8 EVRM überhaupt zou worden geschonden aangezien de afstamming met de personen waarop betrokkene zich beroept allermist is bewezen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over, buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft talrijke sociale contacten, heeft een vrienden- en kennissenkring, kegt diverse getuigenverklaringen voor en is werkwilgig- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum).*

1.3. Op 24 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, het betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 08/02/2012, wordt aan L.R. (M)

(...) het bevel gegeven om uiterlijk op 25/03/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum”.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker werpt in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 3 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.2. Na een uiteenzetting over de feitelijke voorgaanden, het procedureverloop en de inhoudelijke elementen van de bestreden beslissing van 8 februari 2012 licht verzoeker zijn enig middel als volgt toe:

“Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een wettelijk toezicht uit te oefenen op de materiële motiveringsplicht van de DVZ en de redelijkheid van de beslissingen van de DVZ. De rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. (Opdebeeck I. en Van Damme M., Beginselen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349) Bij 1° beslissing dd. 03/12/2010 heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich er uitdrukkelijk toe verbonden om, niettegenstaande de vernietiging van de instructie door de Raad van State op 11/12/2009, binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria zoals beschreven in de vermelde instructie te blijven toepassen. Dit betreft een uitdrukkelijke verbintenis van de Staatssecretaris tav. al de personen die zich beriepen op deze instructie en in casu, verzoeker in het bijzonder. De handelswijze, m.n. de intrekking van de oude, en de nieuwe beslissing van DVZ dd. 08/02/2012 dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de instructies van 19/07/2009 zijn dan ook onredelijk. Men kan bijna niet geloven dat in een rechtsstaat zulke arbitraire handelswijzen en beslissingen gesteld en genomen worden t.o.v. de rechtssubjecten. Bij de 1° beslissing dd. 03/12/2010 heeft de Staatssecretaris er zich toe verbonden om de criteria toe te passen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dit niettegenstaande het Arrest van de Raad van State dd. 11/12/2009 waarbij de instructie vernietigd werd. Dat de instructie nu nogmaals vernietigd werd bij Arrest van de Raad van State dd. 05/10/2011 is geen element dat kan pleiten in het voordeel van de arbitraire handelswijze van de Staatssecretaris, noch een gewijzigd politie landschap, noch een andere invulling van de ambten kan deze uitwerking hebben t.o.v. de rechtssubjecten die moeten kunnen vertrouwen op hetgeen hen uitdrukkelijk bij individuele beslissing werd toegezegd.

M.b.t. de toepassing van punt 2.8A van de instructie dd. 19/07/200 Verzoeker heeft in zijn verzoek tot regularisatie duidelijk aangetoond dat hij voor 18/03/2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hij verwees o.a. naar stuk 24 van de door hem meegedeelde overtuigingsstukken, ni. De verklaring van de "VZW Bij ONS" waarin duidelijk werd gesteld "afin de bénéficié d'un accompagnement social en vue de mettre sa situation sur le territoire belge en règle".

Uit dit document volgt duidelijk dat verzoeker werd opgevolgd door en advies inwon over zijn verblijfssituatie bij de Vzw Bij Ons. Met dit document werd door DVZ in haar beslissing dd. 03/12/2010, die thans werd ingetrokken geen rekening gehouden. In haar nieuwe beslissing dd. 08/02/2012 waartegen huidig beroep wordt de toepasbaarheid en de gegrondheid van het regularisatieverzoek op basis van het criterium 2.8A niet meer besproken, noch weerlegd. Nu de staatsecretaris zich er t.o.v. verzoeker bij beslissing dd. 03/12/2010 toe verbonden had om de criteria van de vernietigende beslissing toe te passen, kan men niet anders dan aannemen dat de regularisatieaanvraag van verzoeker gegrond is. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding. (RvS, nr. 167.411, 2 februari 2007) Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Dit houdt ook in dat DVZ rekening dient te houden met al de meegedeelde documenten en verklaringen ter ondersteuning van het regularisatieverzoek, alsook met het toegezegd beleid van toepassing op de regularisatieaanvraag.

M.b.t. het ingeroepen criterium 2.3 stelt DVZ : "Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij een broer en een zus heeft die de Belgische Nationaliteit hebben en in België wonen en dat een andere zus, bij wie hij verblijft een verblijfsrecht voor onbepaalde duur in België heeft verworven. Betrokkene zou ten laste zijn van deze personen en zij zouden instaan voor zijn medische kosten. Betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor en toont evenmin aan dat zijn verblijf dient te worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoondend bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Eu - burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst het begin van bewijs te leveren.

Dat verzoeker nochtans :

1° De ID kaarten van de broer en de zussen en ook nog van de andere familieleden, die in België wonen, meegedeeld heeft. Dat de gemeenschappelijke achternaam ' Laaroussi' zeker een begin van bewijs vormt dat zij allen familie zijn. Hierbij is het niet relevant of de DVZ beschikte over al de informatie, die ze nodig achtte, doch is het relevant of de DVZ had kunnen beschikken over al deze informatie indien zij haar beslissing op een zorgvuldige wijze zou voorbereid hebben.

De volledige controle van de ingeroepen verwantschap, kon immers op een eenvoudige wijze bekomen worden, indien DVZ dit element zo belangrijk achtte en de meegedeelde documenten onvoldoende achtte. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding. (RvS, nr. 167.411, 2 februari 2007) Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Verzoeker werd niet gehoord, alhoewel DVZ daartoe de mogelijkheid had, om zo meer duidelijkheid te krijgen over zijn verwantschap met de familieleden waarvan hij de namen en de ID gegevens doorgaf.

Indien verzoeker bv. werd gehoord alvorens de beslissing te nemen of aan verzoeker te betekenen op 24/02/201, was hij zelf in de mogelijkheid geweest om de nodige informatie mee te delen. Bij een regularisatieaanvraag wordt gevraagd aan de verzoeker om te bewijzen dat hij voldoet aan het criterium dat hij inroept, doch op het vlak van de bewijsvoering worden er geen voorwaarden opgelegd, zodat deze bewijsvoering vrij is. Er worden o.a. geen voorwaarden opgelegd over het aantal bewijsstukken dat verzoeker zou moeten meedelen, noch over de aard van het bewijsstuk, noch over de wijze waarop dit bekomen werd, noch over de bronnen van de bewijzen.

Voor de volledigheid deelt verzoeker thans copie mee van de trouwboek van zijn ouders (zie stuk 3), alsook stuk 4 enkele foto's (oa. van verzoeker met zijn broer J.L.).

De rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. (Opdebeeck I. en Van Damme M., Beginselen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349) Daarbij werd de mededeling van verzoeker dat hij in België familie heeft wonen ook bevestigd in

het door hem meegedeelde stuk nr. 11 ; zijnde de beslissing van het OCMW van Antwerpen dd. 08/04/2009 en wel als volgt:

- er worden loonfiche gevraagd van de Heer L.J., de broer,
- er wordt beslist dat verzoeker beroep dient te doen op de familiale solidariteit

Hieruit volgt dat het OCMW een onderzoek deed naar de financiële situatie van de familieleden in België, die kunnen instaan voor zijn medische kosten. Door geen rekening te houden met al de meegedeelde documenten en door m.n. Geen rekening te houden met de onderlinge samenhang van de documenten, kwam DVZ tot een onredelijk besluit.

2°. Uit de beslissing van het OCMW van Antwerpen dd. 08/04/2009 volgt ook dat verzoeker nood heeft aan medische opvolging en dat hij daarvoor een beroep kan en dus volgens het OCMW moet doen op de familiale solidariteit. Er is dus voldaan aan al de criteria van de Europese Richtlijn 2004/38; minstens werd het begin van bewijs geleverd. DVZ heeft in haar beslissing duidelijk geen rekening gehouden met deze beslissing van het OCMW dd. 08/04/2009, nu deze beslissing van het OCMW zelfs niet werd aangehaald, noch werd vernoemd in de bestreden beslissing, noch er naar verwezen werd. DVZ heeft blijkbaar totaal geen rekening gehouden met dit meegedeeld overtuigingsstuk. Door geen rekening te houden met al de meegedeelde documenten kwam DVZ tot een onredelijk besluit. Ten onrechte stelt DVZ in de huidige beslissing dat verzoeker een beroep zou moeten doen op de procedure art. 9ter. Verzoeker kan doch moet geen beroep doen op deze procedure nu hij van oordeel is dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van 9bis."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.1.6. Nauw daarbij aansluitend is het redelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van dit beginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.1.7. Het past om het kader waarin de bestreden beslissing tot stand is gekomen te schetsen.

2.1.8. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.1.9. Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.10. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. De vraag die zich dus stelt is of de verwerende partij op een adequate wijze heeft geoordeeld over de elementen die verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag en die naar zijn zeggen het toekennen van een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Daarbij moet worden benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

2.1.11. Verzoeker is vooreerst van oordeel dat de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

2.1.12. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

2.1.13. De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden of verkondigd heeft ze nog verder te zullen blijven toepassen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het feit dat zij een eerdere beslissing introk moet verder in de geschetste context worden geplaatst en kan haar niet ten kwade worden geduid.

2.1.14. Waar verzoeker er zich dus over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Een verwijzing naar het criterium 2.8.A uit de vernietigde instructie met het oog op een toetsing van de door verzoeker aangebrachte elementen aan dit criterium is derhalve niet dienstig.

2.1.15. Wat betreft zijn familieleden betoogt verzoeker dat hij de identiteitskaarten van de familieleden heeft bijgebracht, dat de gemeenschappelijke achternaam zeker een begin van bewijs vormt van de familieband, en dat de verwerende partij zich in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan maar verder op alle mogelijke manieren had moeten informeren teneinde de verwantschap te controleren. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook hem hierover niet te hebben gehoord teneinde duidelijkheid te verkrijgen.

2.1.16. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat de familieband niet wordt bewezen omdat een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- en/of verblijfskaart onvoldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van een verwantschap. Met het louter tegenspreken van dit motief toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij hierover kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld.

2.1.17. Voorts lijkt verzoeker eraan voorbij te gaan dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag die ertoe strekt een gunst te bekomen bij hemzelf ligt. Hij is degene die alle mogelijke elementen die naar zijn mening zijn aanspraken rechtvaardigen moet voorleggen aan het bestuur. Dat de verwerende partij in die optiek verder zou hebben moeten informeren over het bestaan van de verwantschappen waarop verzoeker zich beroept, kan dan ook niet worden bijgetreden. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Ook verzoekers stelling dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door hem niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, kan niet worden bijgetreden. Verzoeker toont immers niet aan dat hij, middels het indienen van zijn aanvraag, niet in de gelegenheid zou zijn geweest om alle relevante en nuttige gegevens bij te brengen.

2.1.18. Verzoeker verwijst verder naar de beslissing van het OCMW van Antwerpen waarin zou zijn bevestigd dat zijn familieleden in België wonen. In eerste instantie stelt de Raad vast dat in dit document geen uitspraak wordt gedaan over de familiebanden van verzoeker. Er wordt enkel gesteld: *“Indien u in de toekomst een dokter wens te consulteren, dient u beroep te doen op familiale solidariteit”*, zonder meer. In die optiek was de verwerende partij er niet toe gehouden de door hem aangevoerde familiebanden zonder meer te weerhouden, en al evenmin om dit stuk uitdrukkelijk te vermelden in deze context. Ook op deze gronden is geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht.

2.1.19. Nog steeds wat de vermeende familiebanden betreft, voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift nog enkele stukken, meer bepaald een kopie van het trouwboekje van zijn ouders en enkele foto's. Uit de

aanvraag blijkt evenwel dat hij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat hij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999)..

2.1.20. Verzoeker maakt niet duidelijk hoe hij zich in het kader van een beroep tegen een beslissing die werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op dienstige wijze zou kunnen beroepen op “*de Europese Richtlijn 2004/38*” en de blote bewering dat zou zijn voldaan aan “*al de criteria*” om de thans bestreden beslissing geannuleerd te zien.

2.1.21. Ten slotte geeft verzoeker aan het niet eens te zijn met de stelling van de verwerende partij dat hij een beroep zou moeten doen op artikel 9ter indien hij zich beroept op zijn medische situatie. Echter, hij maakt daarmee niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn van de verwerende partij om te eisen dat een beroep wordt gedaan op de geëigende procedures die de Vreemdelingenwet voorziet, in casu de procedure tot regularisatie om medische redenen zoals bedoeld in artikel 9ter, die de nodige waarborgen biedt voor wat betreft het onderzoek van de medische elementen.

2.1.22. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel en verwijt hij de verwerende partij overschrijding of afwending van macht, de “*onzorgvuldige uitoefening van de bevoegdheid voor de aflevering van een bijlage 13*” en tenslotte “*misbruik van recht*”.

2.2.2. Verzoeker licht zijn middel tegen het bestreden bevel summier als volgt toe: “*Ook hier heeft DVZ zich onvoldoende geïnformeerd alvorens het bevel te betekenen. In casu heeft DVZ geen gebonden bevoegdheid. Zij had het verdere verloop van de procedure kunnen afwachten alvorens over te gaan tot de betekening van het bevel. De procedure voorziet immers dat de proceduremogelijkheden van verzoeker nog niet uitgeput zijn, gelet op de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing is bijgevolg nog niet definitief. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd minstens voorbarig afgeleverde.*”

2.2.3. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing op haar wettigheid is getoetst en overleend is gebleven. In die omstandigheden valt niet in te zien welk belang verzoeker nog zou kunnen doen gelden bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten om de voormelde redenen, temeer nu hij niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, zoals dat ook in het bevel werd gemotiveerd.

2.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS